

Antologia
Virtuală de

Cardiopoeme

CONCURS
13 - 26 FEBRUARIE

**CARDIOPoEMUL
IUBIRII**

**Oferă un (im)puls
poeziei de dragoste!**

Câștigătorul va fi anunțat pe 6 martie, în
Antologia Virtuală de cardiopoeme

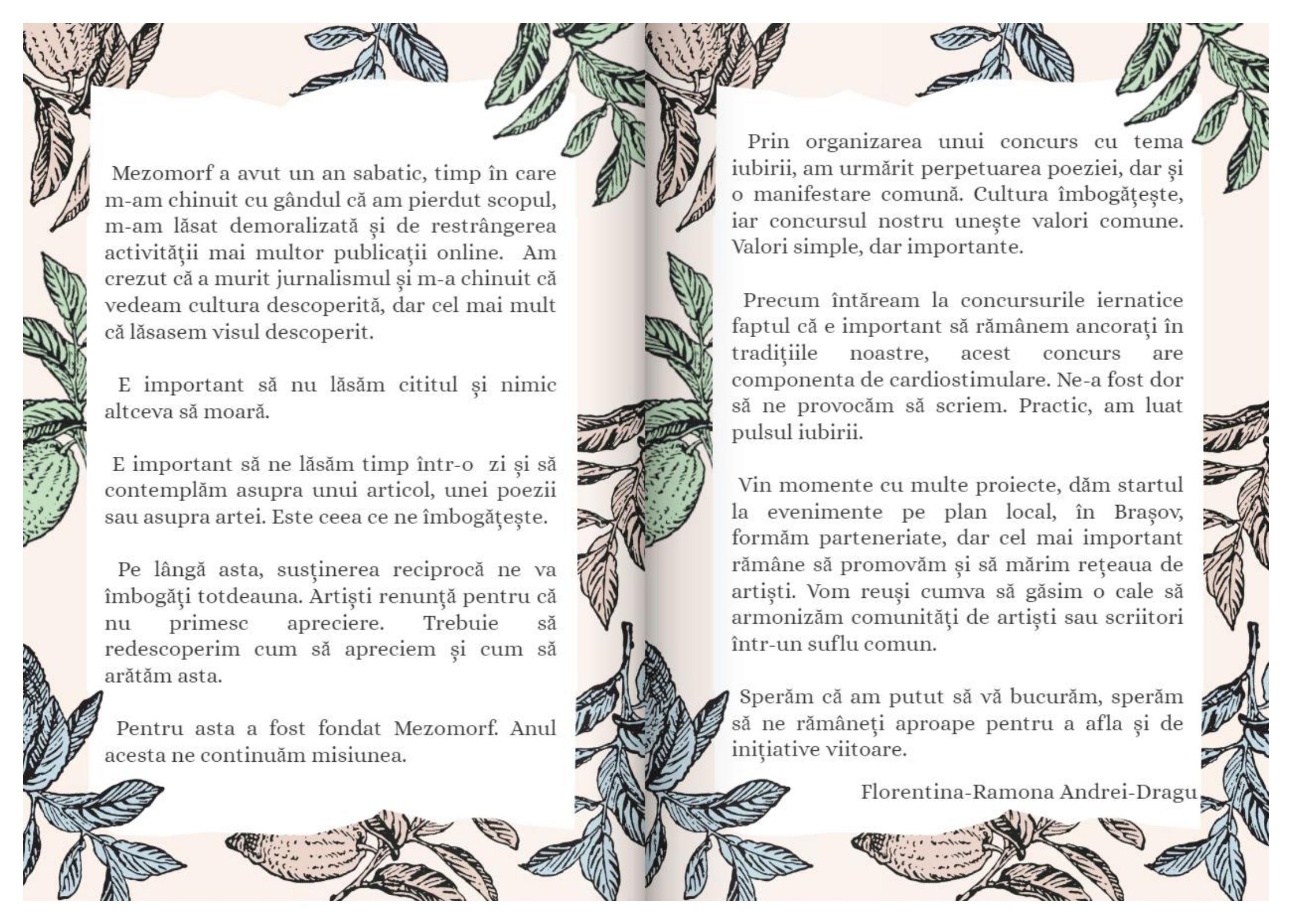
inscrieri@mezomorf.ro

MEZOMÓRF, -Ă adj. (despre starea de agregare a materiei) intermediar între starea amorfă și cea cristalină. (< fr. mésomorphe).

Starea mezomorfică este echivalentă cu drumul spre starea cristalină, amintind de năzuința ființei umane spre a deveni desăvârșită.

Scopul principal al comunității Mezomorf este să creeze contextul și spațiul sigur pentru colectarea și practicarea artei, literaturii, a cunoașterii, idealurilor, celor mai bune practici, a valorilor ce stau ascunse într-o mare de agenți toxici. Dorim să descoperim, ca mai apoi să îngrijim și să protejăm cu atenție și apreciere toate aceste bunuri inestimabile, ca într-un final acestea să își atingă nirvana, și anume sădirea și răsărirea din cei ce ne înconjoară.

Prima descriere pe care am scris-o pentru proiect a fost că aş vrea să se găsească mereu o preocupare diversă pe site, fie că te descarci povestind o pătanie la STĀRÎ, ori trimiți și împărtășești cu toată lumea arta ta, găsești inspirație citind despre îndeletnicirile altor oameni sau pur și simplu dai de un interviu sau o piesă de ascultat.

Mezomorf a avut un an sabatic, timp în care m-am chinuit cu gândul că am pierdut scopul, m-am lăsat demoralizată și de restrângerea activității mai multor publicații online. Am crezut că a murit jurnalismul și m-a chinuit că vedeam cultura descoperită, dar cel mai mult că lăsasem visul descoperit.

E important să nu lăsăm cititul și nimic altceva să moară.

E important să ne lăsăm timp într-o zi și să contemplăm asupra unui articol, unei poezii sau asupra artei. Este ceea ce ne îmbogățește.

Pe lângă asta, susținerea reciprocă ne va îmbogăți totdeauna. Artiști renunță pentru că nu primesc apreciere. Trebuie să redescoperim cum să apreciem și cum să arătăm asta.

Pentru asta a fost fondat Mezomorf. Anul acesta ne continuăm misiunea.

Prin organizarea unui concurs cu tema iubirii, am urmărit perpetuarea poeziei, dar și o manifestare comună. Cultura îmbogățește, iar concursul nostru unește valori comune. Valori simple, dar importante.

Precum întăream la concursurile iernatice faptul că e important să rămânem anorați în tradițiile noastre, acest concurs are componenta de cardiotimulare. Ne-a fost dor să ne provocăm să scriem. Practic, am luat pulsul iubirii.

Vin momente cu multe proiecte, dăm startul la evenimente pe plan local, în Brașov, formăm parteneriate, dar cel mai important rămâne să promovăm și să mărim rețeaua de artiști. Vom reuși cumva să găsim o cale să armonizăm comunități de artiști sau scriitori într-un suflu comun.

Sperăm că am putut să vă bucurăm, sperăm să ne rămâneți aproape pentru a afla și de inițiative viitoare.

Florentina-Ramona Andrei-Dragu

Email: mezomorf@gmail.com
Facebook: Mezomorf
Instagram: mezomorf

Open call colaborări

Colaboratori pe partea de articole, marketing,
graphic design

ARTISTICO
FOTOsapiens
FOTOinterpretatio
ARTprovocatio
ARTinterpretatio

propuneri de colaborări pe partea de promovare
la fiecare subcategorie sau la vești muzicale
(RapVești, RockVești, ElectronicVești)

ÎNDELETNICIRI
Interviuri/promovare artizani, meșteșugari,
oameni cu îndeletniciri excepționale

SLOVE
Interviuri cu profesori
Proză aleatorie, Poezii aleatorii,
FOTOpoezii, pungi cu pungi cu poezii

STĂRI
Texte care nu se încadrează în literatură despre
orice temă de natură psihologică, filosofică, etc.
Întrebări aleatorii pentru psihologul echipei

Rostul poeziei

Poezia noastră va muri poate chiar înainte ca poetii stângaci, adică noi, să moară. Și acest lucru e neutru, uneori nu putem opri un eveniment din derulare, aşa cum nu putem opri o locomotivă din alergarea ei dintre stații pentru a fuma liniștiți o țigară în cîmp. Chiar și-așa, cu o poezie muribundă în raniță, ea trebuie să crească, să devină mai bună, să cuprindă mai mult.

Aici intervine exercițiul poetic. Atunci cînd poetii își încep calea poeziei, există o stîngăcie comună, aproape inevitabilă, care pornește din viziunea noastră precedentă a poeziei. Știm cum arată și primul pas este să copiem, nu să dăm naștere unor creații absolute. Și e perfect normal. E un fapt cunoscut de care nu trebuie să ne rușinăm ori să-l negăm.

Ajungem astfel la cazul nostru specific, cel al concursului de poezie. Inevitabil, vor participa poeti-în-curs care se vor prezenta cu exerciții poetice ori poezii în curs de formare. Și este foarte bine, dintotdeauna am susținut ca oamenii să încerce, doar astfel reușind să se îmbunătățească. Însă zilele astea am fost martor la o manifestare a urii îndreptate împotriva poetilor stângaci. Mai precis, ei trebuie demoralizați să nu mai scrie.

Ionuț-Tiberiu Balan (jurat)

Întreb acum, ce a vrut să spună autorul? Pentru că poetii nu se nasc, ci devin în urma a mii de versuri stîngace, a mii de exerciții poetice care, la vremea lor, păreau extraordinare, dar, după ce poetul crește, versurile trecute nu mai sunt decât umbre creațoare, baza poetului de astăzi.

Rolul criticii este de a îndruma, nu de a condamna. Critica nu trebuie să devină călăul poeziei, ci ghidul ei. Pentru că atunci când poezia își are călăul, moare înainte de vreme, înainte de a fi crescut complet, înainte de a-și dezvolta caracteristicile specifice. Iar, în acest caz, poezia poate supraviețui doar dacă renunță la călău.

Așa că scrieți, mai ales dacă sunteți la început de drum. Scrieți mult, scrieți puțin, de zece ori pe zi, o dată la șase luni, nu contează. Scrieți și mergeți mai departe.

Ionuț-Tiberiu Balan

înainte ca dumnezeu să fie atotputernic, chiar
înainte de facerea lumii, de primul cuvînt
de primul pumn de pămînt modelat om
dumnezeu iubise

prin întunericul permanent, dumnezeu plutea
ca o rază de lipsă a luminii condamnată să-și ducă
veșnicia mai departe
căci el,

în vremurile acelea trecute când timpul există
doar în capul lui,
era proaspăt născut
și slab

tatăl său l-a iubit atât de mult încît
i-a dat dumnezeului nostru ultima lume din capătul
universului
(unde era capătul universului pe atunci)
și l-a lăsat să se joace cu viața – înainte ca viața să existe

și aşa s-a jucat dumnezeu, pînă când
și-a condamnat fiul la moarte că atât de mult
a iubit dumnezeu viața, încît înnebunise
și uitase, iar ceasul ce dădea timpul ce există doar în
capul lui și în ale noastre
se oprișe

Florin
Rădulescu
(jurat)

i'm just sitting in my car waiting for my girl

ți-aș putea face portretul într-o secundă sau nici măcar atât
apăsându-ți degetul mic plin de vopsea
albastră pe o foaie neagră

apoi ți-aș spune uite ăsta e pământul văzut din spațiu
aici e un oraș numit bucurești și are în mijloc
o clădire mare albă ca de portelan
din care oamenii se uită cum copacii
își dau foc singuri la coroană

aici e un râu peste care trec niște lebede albe
într-un puzzle ce poate fi făcut în doi pe internet

aici e un pod în care au născut pisicile
și puii lor miaună toată noaptea

aici e o cameră plină de apusuri și latentă în care stau
doi oameni mici care arată ca noi

ți-aș putea face portretul într-o secundă sau nici măcar atât
apăsându-ți degetul mic plin de vopsea
galbenă pe o foaie albastră

apoi ți-aș zice uite ăsta e un soare care arde pentru totdeauna
pe niște ceruri sedate și leneșe
și-mi aduce aminte de tine
de inima ta frumoasă precum o felie de roșie într-un servis
de privirea ca o poezie de primăvară înghețată
și de vocea care împrospătează constant
timeline-uri de traume comune
în dimineați reci
ca un 4 de săbii

(am mai recunoscut că nu știu să scriu poezie de dragoste
și totuși nu mi-e rușine să fac pentru tine

cum nu mi-ar fi rușine să merg la un concert mayhem
cu corpse paint în tematică hello kitty)

cum nu mi-e frică să-ți las o pensulă în mâna
ca pe o piatră a Solipsismului să-ți spun
taie-mi carne prin stern ca pe o cutie de cadouri
scoate de acolo tot ce nu ești tu
și trage-mi coastele în jurul tău sau poate peste, peste tine

ți-aș putea face portretul într-o secundă sau nici măcar atât
apăsându-ți degetul mic acolo unde ar trebui să-mi fie inima
apoi ți-aș spune uite aici ești tu

Ég vil vera allt sem þú vilt ég sé
og ég vil gefa allt sem þú vilt af mér
// pentru ioana

COMPONENTĂ
JURIULUI

Prof. Iulia Dragomir
Prof. Florina Arcas
Ionuț-Tiberiu Balan
Florin Rădulescu
Gabriel Mitan
Lena Chilari
Maria Ivanov
Anda Vahnovan

Câștigători

Locul 1

Miruna Spătaru

Locul 2

Tatiana Cojocaru

Locul 3

Ursu Ileana Raluca

Miruna Spataru

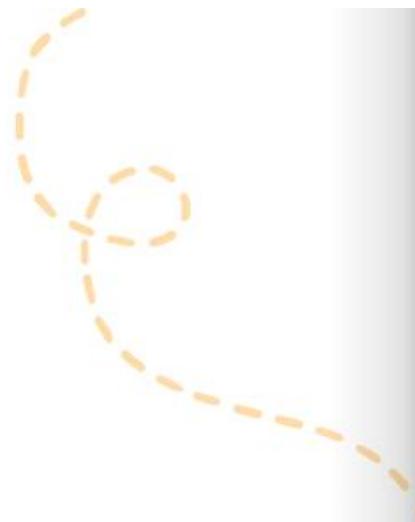
galenne

artera mea coronară mă înjură de toti morții
cu fiecare cuvânt auzit din partea ta îmi cresc şansele de atac cardiac
nu că ai spune tu ceva devastator
e felul cum
aud
cum fluidele ochilor învăluie cortexul
predici galene
cum nu există un loc clar în creier de procesare
informația e dusă de colo-' colo și renegată de toate ghișeelor
fără destinatar concret fără adresă precisă

e contextul penibil de
receptare a stimулilor
de conducere a informației
care mă face să dau shut down complet
și să atrag privirile nepotrivite

e maniera sloppy de comunicare eficientă între creier și sistem imunitar
care duce la răceală în zilele când fac o greșală
(automatizarea vătămării de sine)

supraproducție de mielină
totul zboară către mine și mă izbește
orice mă izbește
forța gravitațională a catecolaminelor atrage belelele de partea mea.

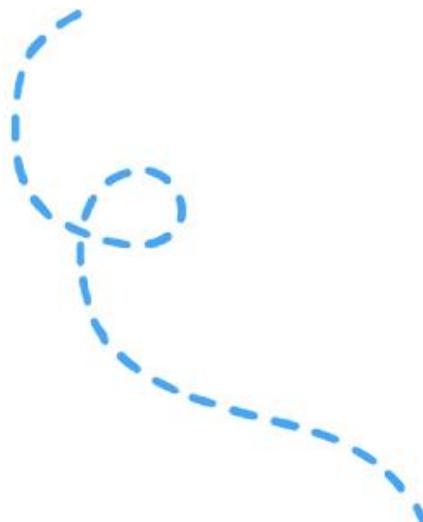

Tatiana Cojocaru

acest poem nu are nume și nici casă
e așezat între cele 4 camere ale inimii mele

Camerele găzduiesc câteva versuri
rătăcite de notele muzicale ale vocii tale;
2000 de litri de cuvinte pe care mi le-ai spus
se pompează și caută un rost între ventricule/
arterele deschid semantic porțile
pentru a intra sângelui otrăvit de atingerea ta;
de-acum sunt omul cu jumate de inima intoxicață
cealaltă ar fi casa ta preferată.

acest poem nu are nume și nici casă
dar dacă ar avea nevoie de unul
i-aș pune numele tău

Fotografia se numește *Levitation scene (inspired by Tarkovsky, The mirror)* și este realizată de Tamas Marko.

Ursu Ileana Raluca

post scriptum
(vai, mie, poetesa de mine)

„vino cu mine săiu
exact unde mergem”
ai spus
și eu am crezut
neștiind că vorbești din cărti
pe care nu le-ai citit
de-adevăratelea
ci doar
le-ai văzut expuse în vitrina
librăriei în care mai intri
din timp în timp
pentru replici de agățat
tipe demodate
tipe patetice
cu haine lălăi
și părul anapoda, dinadins,
(ca mine)
aşa poate începe amorul
studentesc
revoluționar
eminamente răscolitor și tragic
și firește
tot astfel se va fi încheiat
într-o zi
de iarnă în care nu ningea
de toamnă în care nu ploua
de primăvară în care nu înverzea
(vara cert nu era)
dar totul totul era clișeistic
și zdrobitor de fad

tu începusei brusc să-ți razi barba

eu începusem nebrusc să mă dau cu fard
căzuserăm în derisoriu
amândoi
separat

ne îndepărtașerăm de noi, de lucruri, de viul din lucruri, de viul lucrurilor din noi etc
(completează tu)
nu mai creteam nici în bine, nici în adevăr, nici în frumos
nu mai eram clasici
nu mai eram desueți

vezi bine de ce cărtile ca mine
trebuie lăsate să geamă
pe raft
în vitrine
în bătaia de pleoapă a voyeuristilor ca tine
vânători de senzațional
(ai dat greș nu-i nimic)

nu-i nimic, dragul meu,
totul nu-i nimic
în fond și la urma urmei
iar eu din asta îmi extrag
seva creatoare
pentru astfel de scriituri
aceste ode ale nedragostei în epoca de negrație a dragostei
care vor zgudui literatura și literații
care mă vor urca pe
piedestalul poeteselor
de rang tert
(3 e numărul meu norocos vezi bine
și a lui prăslea și a lor repere culturale ale mele)
voi fi publicată
încă de vie
mă vor citi bărbații
mă vei citi și tu
când te plimbi cu dandysmul tău
feroce și neințeleș
pe bulevardul eroilor (patriei noastre)
și vrând să-mpresori o domnișoară
cu nasul pudrat
și dinți necalcinați
care nu se ține de mâna cu tine încă
să nu-și scape poșetica și celularul
să nu-ți piardă urma, adică
(divaghez, dar mă inspiră)
așadar,

ai să-mi zărești trupul zvelt
în vitrină
(trupul pe care nu mi l-am iubit cu desăvârșire niciodată
dar tu, chipurile, da)
și ai să-mprumiți din acest
glosar de timbre vechi și nouă
un rând-două
de zis cu voce șoptită la urechi netimide
de femei insipide
îți urez, deci, succes!

iată-mă

Copyright: iStock.com/shinnji

ode to gravity

apa pare mai liniștită
cu buricele degetelor tale
pe suprafața ei
un moment de mușenie

o pereche de ochi gri
filmul stării de copilărie perpetuă
verticalele paralele ale butonului de pauză
încadrând apusul

Îmi place să cred că
ultima conversație pe care o vom purta va fi
în mijlocul întinderii salar de uyuni
cu soarele apus pe jumătate
punctul din mijlocul imaginii pe care îl fixezi
tot ce e periferic în viziunea ta
devine cer și dispărăm
mă bucur enorm
că îți-am reciprocat îmbrățișarea
o liniște blocantă în centrul de greutate triada întunecată
apucându-mi părul
albindu-mi instantaneu trăsăturile
visul alb perpetuu, scufundarea
în ochiul de apă unde în locul reflexiei proprii
îți-am studiat prezența
o pauză
sincronizată cu reverberațiile ei
o liniște blocantă
bretonul post-partum
acoperindu-ți fruntea

peste corpurile noastre din humă plouă frugal
scuză-mă
terminasei

Dragostea Mea

În suflet alinare mi-ai adus
Chiar și dacă flacăra am apus
Am să încerc să n-o alung
Dar s-o țin cât pot de mult;

Un moment de l-aș primi
Nici n-aș vrea în al opri,
Și aş vrea să îți pot spune
Cât de mult te strig pe nume

Și câte cuvinte am să-ți spun
N-ar încâpea nici într-o carte,
Mi-aș dori numai acum
Să-ți arăt cum pot în șoapte

Și te voi iubi cât sunt capabil
Până o să-mi rămână lacrimi
Și-o să plâng de dorul tău
Până o să mi se facă râu...

Diana Vîrlescu

Imprevizibil de auru

Dar ce să fac aici fără tine,
Stând totuși că ești cam departe?
Cred că întoarcerea ta mi-ar face bine
Și nu m-ar mai interesa nicio carte.

Căci m-am apucat azi de citit,
Dar gândul mi-a fost tot la tine.
Nici de dormit n-am mai dormit
Când te știu departe de mine.

Și parcă îți vedeam numele pe pagini
Scris cu litere mari, aurii chiar,
Începând să le îndoi pe margini
A început să arate ca un ziar.

Mintea ta e imprevizibil de fascinantă;
Cuvintele îți rezolvă dilemele vieții
Cu inima, ea fiind dominantă,
Îl simte bătăile până și pereții.

Sandra Green

azi de tine mi-e tare dor.
Îmi iau cizme pe piciorul gol
și plec să mă plimb
prin minte să-ți colind.
vai, ce întortocheată, ce labirint grotesc!
vai, dragul meu, cât de mult te iubesc!
cât ești de prinț în toate, și câte jii în tine,
ție nu-ți curge sânge, ci un ocean prin
vine.
furtuni și naufragii, tumultoase valuri,
ape cam neclare și îndepărtațe maluri.
sticle goale, chișoace de țigară,
mi-e tare dor de tine, nu vrei să vii afară?

hai să-ți spun o istorie,
să vorbim despre glorie
sau necazuri și chinuri,
blestemă și aminuri.
sau să stăm în liniște, doar să te privesc
îți-am spus, dragul meu, cât de mult te
iubesc?
ochii tăi de ocean, în care e doar foc
aprinde-mă și lasă-mă, în fum să mă
sufoce.
În ei nu sunt scânteiai, ci flăcări uriașe
nicidecum line, ci iubiri pătimășe.
tu arzi, înechi, lași fără aer, bagi în pământ
iar eu te iert de toate, dacă te văd
râzând.
În privire ai incendii întregi
pe frunte ai furtuni vitregi
în zâmbet ai durere, și divinitate
iar în glas, nu mai știu, căci cu el uit de
toate.
pentru tine, ar arde Roma iară
mi-e tare dor de tine, o să te aştept afară.

sau poate că îți-e frig, a început să plouă
te aştept la tine-n minte, unde ni-i cald
doar nouă.

Ioana R. Dumitru

Nemărginit

În rimă albă ți-aș vorbi
Și te-aș iubi în rime,
În câte limbi sunt pe pământ
Și cât Pamântul ține.

În doine triste ți-aș cânta,
Căci dorul mi-e în doine,
În note grave dragostea
Așa cum se cuvine.

Din aur pur te-aș modela,
Să-ți frâng în palme trupul,
Pe buze-n schimb cu lut ți-aș da
Să îmi topești sărutul.

În roșu-aprins eu te-aș picta,
Cum zâmbetul ți-e roșu;
Sunt stele mii pe boltă ta
Ce-o vezi în infraroșu.

În alb și negru te-aș filma,
Să n-am culoare-n simțuri ...
Să văd ce-mi simte inima
Cu formă ca de turturei.

Nemărginit te-aș adora
În versuri fără margini;
De puncte sigur aş uita
Și poate și de pagini...

Simona Ganj

Pieptul cu două inimi
(inima din palmă)

Mi-ai dăruit, demult, o inimă,
Din verde și roșu era plămădită,
Mi-ai spus să deschid palma,
Să nu privesc, doar să primesc,
Cu ochii închiși, i-am ghicit conturul,
Firul de glas, subțire ca un clopoțel,
S-a impletit printre degetele mele.
Nu în fiecare zi, se întâmplă să simți
Cum linia vieții măsoară un ritm nou,
Inventând din nervuri, (im)pulsuri ciudate,
Și primul aparat de măsură a iubirii.
Am privit apoi, și pentru întâia oară,
Mi-a fost teamă de comoara din palmă,
Din neîndemânare, să nu cumva să se spargă,
Din uitare, să nu cumva să se piardă,
Din indiferență, să nu cumva să se uite,
Din nepăsare, să nu cumva să moară.
Am strecurat-o în buzunarul de sus,
Lângă pieptul cu visuri, i-am menit cuib,
Rugându-mă ca acesta să nu se rupă,
O inimă căzută pe caldarăm, ar fi strivită,
Și pașii în lume ar duce-o departe, risipită
Și nu ar mai bate, un clopot rămas șîrb ar fi,
Ce-ar suna din timp, în răstimp, gol și trist.
Tu mă priveai și zâmbind, mi-ai șoptit,
Inima aceasta este doar un cadou,
O miniatură, din sticlă colorată zâmisilită,
De la magazinul de suveniruri cumpărată.
Chiar dacă o vei pierde sau de s-ar sparge,
Nu se va întâmpla nimic ireparabil,
Inima mea, cea vie și căldă, bate în pieptul tău,
Din ziua în care am șoptit legământul iubirii,
Ai devenit femeia cu două inimi gemene
Ce bat de la distanță, și pentru mine.

Neboișea Cristian

(Gândul Sofiei)

"Onirismul din onix fermecător iunduce delirul și obsesia în inimile lor,

Nebulosul nectar al sănilor mei nevinovați mă sperie și mă cutremură!

O, opriți-vă din crima pe care o săvârșiți și ascundeți această oglindă!

Frunzele verzi din floralul subtil ai reflexelor roșcate și albăstrui din ochii mei

În oglindă privesc și pierd în orice fir ardoarea!

Închideți obloanele, în lipsă de claritate și obscur vreau să-mi ascund alura grea și bogată a părului meu innocent!

Nu vreau azurul, nici păsări albe cu aripi de rubin, nici adierea descendenței razelor de soare!"

Umerii ei albi se simt amenințați de orizontal și negru,

Aurul melodios din părul ei e prinț de vertical și negru.

Oglinda se cristalizează-n filtru de smarald.

Nemesis

Iubire fără titlu

Putem să rămânem așa pentru totdeauna?
Putem să dansăm pe străzi pentru totdeauna?
Putem să ne plimbăm cu metroul pentru totdeauna?

Să fim nebunii ăia doi care s-au căsătorit în secret
Să facem polaroide și la 80 de ani
Să fugim de lume sistematic
Să fim copiii care se iubesc prea nebunește
Să fim noi mereu
Putem?

Poți să mă săruji în ploaie pentru totdeauna?
Poți să nu-mi dai drumul la mână vreodată?
Poți să mă prinzi de talie și să nu mă lași să plec?

Te rog...
Tine-mă sub plapumă cu tine pentru totdeauna
Hai să creștem prematur împreună.

copyright: <https://www.deviantart.com/rky/art/I-m-Always-with-You-629464272>

Ana-Maria Cristescu

Cardiostimulare

Undele-mi P se-nțeșesc,
Când te-nțrezăresc,
Complexele QRS se-adâncesc,
Când îmi spui "te iubesc".

T-ul mi-l aplatizezi,
Când cu mine dansezi,
Unda U nici n-o mai vezi,
Când îmi spui că mă visezi.

Ia-mă de inimă
Și du-mă departe,
EKG-u'-mi reanimă,
Din a iubirii moarte.

Inima-mi de gheăță,
Cu căldura-ți o-nmoi,
Privirile-ți sunt dulceață,
Pentru ochii mei goi.

Cuvintele tale-s vindecătoare,
Linia izoelectrică-mi dispără,
Pulsul vietii prinde culoare,
În brațele tale cuprinzătoare.

Marian Secără

Leagănul apare gol,
singur poți fi sau în doi.

Iama e un simbol,
În suflet e doar noroi.

capul lor e rătăcit,
În oglindă ei sunt prinși.

Viața grea i-a năucit,
se evită, sunt învinși.

tinerețea li s-a dus,
doar regretă au rămas.

spiritul s-a decompus,
ce-a rămas e doar un vas.

valul dens s-a ridicat,
perspectivale abundă.
se duc la purificat,
îngerii deodată cântă.

doar în sursa au ajuns,
visele s-au spulberat.

tot mai au de treierat,
au găsit acel răspuns.

un întreg, o mare largă
Este tot ce-i aşteaptă.
ei şi ele nu mai neagă,
în iubire ei se află.

dansuri, energii, culori,
toate-s una sus în nori.
dragostea au acceptat,
libertate-au căpătat.

infințitul e paradox,
yin şi yang este frumos.
mama noastră e un cosmos,
nu-i musai să fii ortodox.

Ionuț Calotă

Catharsis

Mi-a înflorit o floare tristă-n piept
şi-acum sunt orb
Îţi văd doar vocea
care îmi strigă să te iert

Îţi scriu poezii de iubire
pe scoarţa celui mai falnic copac
devenit casa pe care îm mintea mea
de mii de ori o dărâm şi o refac

Îţi scriu din interiorul trupului
uitat într-un ungher de palat
un fel de conservă
din care cândva am evadat

Mă uit la jucăria strivită
părăsită în natură
ca şi când m-aş privi pe mine
în miniatură

Nu îmi mai amintesc nimic
doar port bucăti din mine
până la acest capăt al lumii
unde iubirea nu mai vine

Maria-Iulia Poenaru

Cord deschis

Când luna se coboară duios pe perne moi
Și-n sunet de sirinx pornește-a nopții larmă,
Luăm iubirea mare și-o împărțim la doi
Iar inima cu totul î-o culbăresc în palmă.

Când pleoapele-ți iubite în ele au închis
Doi ochi frumoși și limpezi ca nesfârșita mare,
Să-mi operezi iubirea în vis pe cord deschis
Și-n loc de pansamente să-mi pui o sârutare.

Cred că putea trăi chiar până-n zori de zi
Cu inima culcată la tine-n palma dreaptă!
Nici nu aş bănuia atunci când m-aș trezi
Că n-o mai am în piept...căci e la tine toată!

Olga Chirita

Aud cum bate inima,
Se zguduie și corpul.
Nu este inima mea,
E doar văzduhul,
Ce bate pe ritm de dans,
Plin de armonie și mult suspans.

Respir și ascult,
Dansezi desculț și cânt,
Repet vibratia și bat,
Pe ritmul inimii în gând.

Aud și închid ochii,
Simt și trăiesc prin respirație,
E ritmul vieții,
Ce curge prin mine, prin toți.

Mă rog către cel ce m-a creat,
Și a pus acest tempou în mine,
Să aud, văd, simt și ascult,
Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.

Aud cum bate inima,
Dar nu e inima mea,
E inima lui Dumnezeu,
Ceva bate prin mine, mereu.

Mihai Baltat

Autobuzul 11

Fata din autobuzul 11

Ai ceva special
Zâmbetul tău,
Nu te pot scoate din cap
Ești ca o piesă stricată
Te aud și tot îmi placi,
Ai părul lung și încâlcit
Ca o perdea impenetrabilă
Care îți ascunde
Sufletul plăpând,
Cauți într-o ținută în poșetă
Parcă ai pierdut o parte din
Tine,
Aș fi vrut să te ajut
Măcar cu o simplă vorbă,
Scâncetul tău
Mi-a arătat că ești ca o simplă
Vază, care încearcă să țină
Florile rămase în viață,
În zadar.

Pocriță Constantin-Alexandru

Sah pe Roz

I

99 de probleme
iar să mă exprim
nu-i una din ele.
cu karma mută,
arma slută,
proiectez în viitor radical
ascunzându-mă subliminal.
strălucesc că mi-e cald
și printre umbre,
calc pe unde
și pe unde apuc.
concluzie ca încheiere
fie doar o părere,
coherent emoțional
rămân rațional
inundat de roz stelar.

II

tot ce fac
nu-i pentru mine,
e universal.
dar speram
la Lactomeda
însă, pare că durează
practic, o veșnicie.
print cu „merită”,
fontu-i transparent,
aparent
n-o zic direct
că par pion,
cu apucături cel puțin de nebun,
mai fac din vers o tură.
amintiri neon
au oxidat cenușia.
revenind:
ne revenim.
șah astral
n-aș juca
cu altă portocalie
la marginea toamnei
ajunul anomaliei
e viitorul doamnei

Nusa Nicolae

Apropiindu-mă de tine,
Am simțit din două într-una,
Bătăliile acelor războaie veșnic purtate,
Pe tăruri depărtate.

Apropiindu-mă de tine,
Am simțit cum...
Tărul mării mele s-a contopit cu al tău,
Cum însăși marea mi-era tot una cu a ta.

Apropiindu-mă de tine,
Cuvintele, parcă mi se înecau,
Parcă la soare se uscău,
Ieșeau victorioase la suprafață.

Apropiindu-mă de tine,
Norii ne făceau loc,
Să dansăm în razele de lumină,
De veghea frunzelor ce cădeau.

Apropiindu-mă de tine,
Pământul însuși uita că era Pământ,
Timpul încremenea într-un glob de sticlă
Și moartea nici nu auzise cine suntem.

Apropiindu-mă de tine,
Îngerii ne făceau loc cu aripile lor mari,
Numai cât să se asigure
Că nu eram doar lumină, ci că eram vii.

Apropiindu-mă de tine,
Morți lor le era grea prezența noastră,
Iar viitor le era cu neputință să ne admiră,
Că ne transformaserăm în praf de stele.

Apropiindu-mă de tine,
Stealele se întreceaau cu privirile-ți senine,
Ramurile se cutremurau la a ta respirație,
Iar florile își vedea delicatețea pălind.

Apropiindu-mă de tine,
Jumătatea ta cea goală a sferei,
S-a umplut de atâtă mine, prin magie,
Încât am devenit un infinit.

Vlad Burdoi

Obstacol

Doar pentru tine îmi bate mie inima,
Dar tu o lași a nimâni
Îți spun că te iubesc,
Lar tu nimic nu spui
Doar pentru tine îmi bate mie inima,
Eu sunt doar un obstacol ce stă-n povestea ta

Bianca Spătărelu

Parfumul nostru

De ce te iert aşa uşor
Când privirea ta-mi străpunge sufletul
Maroul intens din ai tăi ochi se transformă într-un imens deşert
Într-un labirint, fără sfârşit.

Când încerc să te uit, apari.
Când dispari, mi-e dor de tine.
Totul e la fel ca înainte, noi doi am rămas
Ca doi străini, cu acelaşi parfum.

Un amestec de esență de vanilie, amintiri și zămbete
Îmbrățișări, râsete, zile senină
Mirosul este, însă, persistent
Doar dacă și tu te gândești la mine.

Căci ăsta e-n final adevăratul adevăr
Virgula pusă în locul nepotrivit,
Atlasul uitat deschis la jumătate,
Cafeaua răcită, rămasă pe birou.

Încerc, amețită să evadez
Din furtuna în care ca un viclean m-ai băgat
Doar dă-mi o notificare, fă-mă să visez
Suntem ca doi străini cu același parfum.

Gheorghe Varganici

De ploaie

Ceru-i senin, dar cu tunete
Ploaia pe pleoape îmi picură,
Vin înfundatele sunete
Din a mea inimă singură.

Norii sunt azi amintirile
Strânse pe bolta destinului
Să îmi inunde privirile
Cu amăgirea seninului.

Rabd neclintit încercările,
Rece e apa trecutului,
Înfierbânta-se-vor zăriile
Doar de speranța sărutului.

Pentru iubirea cea minimă
Stau sub o ploaie nesigură.
Peste-nristata mea înimă
Picură, picură, picură.

Krisztina Agoston-Vas

Pielita din jurul cuticulelor
Iubirea e muncă
-turnul din Pisa-

Riduri pe frunte
Iubirea e timp
- castel de nisip-

Cicatrici lăsate de varicelă
Iubirea e boală
- râu verde dens -

Semnul de pe umăr
Iubirea e frumusețe
-galaxii tumultoase-

Gropița stângă
Iubirea e joacă
- balon cu heliu-

Marin Costin Alexandru

Viziune

Ekg-ul inimii mele
este o constelație
în care abandonul și muzica
se descântă reciproc.

În soarele dogoritor al iubirii,
străbate străzile ca niște vene sparte,
îmbată-te cu extazul tinereții,
îmbrățișează-i printre lacrimi
fericirea numai zdrențe,
singurătatea devenirii .

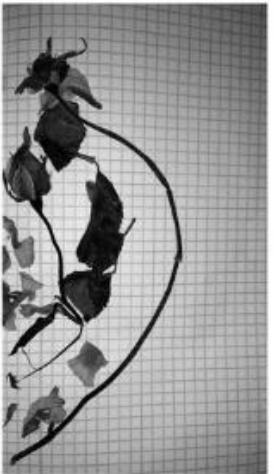
Privește -
se răsfrânge în mine
o rază din inexistență.

Aici sufletul își ieșe din matcă,
Inima arde mocnit în cenușa caldă a fricii,
dincolo de certitudini,
statistici și aparate.

Vei trăi...
Aud o voce imaterială,

Deschide!
Deschide!

Marin Costin-Alexandru

Foanță Maria-Simona

pentru iubirea mea de roze și toate poemele de dragoste amușite în peisaj, într-un martie plouat de 2021

vă rog, iertăți-mă!
n-am știut să fiu un bun samaritean
pentru crezul meu
mi-a fost teamă că voi fi înselată la gramaj
de cantitatea de sentiment rămas
pe o ECG și n-am putut dormi
aveam atâta sălbăticie în mine
(și încă am)
am crezut că unicitatea mea frumoasă
trebuie legănată pe picioare din când în când.

simonica, fata mamei și băiatul tatei, pe cine iubești cel mai tare din lume?
îmi astup urechile imediat la auzul numelui meu pe vârf de limbă neațotștiutoare
ce-i cu vocea asta de-mi zgâltările timpanele?

n-am echilibru pentru încă un poem de dragoste fără destinatar
scriitura asta e menită să se șteargă
pe ritmuri de jazz.
vreau să înțelegeți că iubirea e lacrimogenă
pentru oamenii slabii de inimă
ca tata
ca tine
și ca mine.

la nivel celular
lizozomii nu pot distruge toate particulele de pro-iubire dacă
tu nu te răsfeți ca o fetiță dulce
și nu ca un băiat imun
de pildă am început să-mi învăț pupilele
să se dilate la o carte bună

și la o ciocolată de patru ace
nu la orice fleac tărânesc
și viermi angosi.

câteodată fericirea mă înecă
(adică mereu cu m de la mama)
și drept raspuns apare nevoia de autovătămare tisulară
adică între două puncte din trei (de suspensie)
spațiul e o cădere în vid fără tipete și marijuana
doar simona fără drept de apel
la libertăți și ceva metafizică.

În definiție cu margini
îmi pare rău pentru toate rozele sacrificate
pentru a evidenția ceva ce cuvintele nu-și permit
Și
poemelor mele de dragoste nescrise vreodată
vouă vă dedic clipirile mele pe călcăie
ochii mei n-au bariere
tot într-un el aş vrea să mă oglindesc la nesfârșit
dar are pleoape umane
iubirea e o povară grea
pe umerii mei goi și reci.

Maria Lacramioara

Titlul:"Fara tine"

Iubirea ta ma sfasae precum o gheara.
Caci zilele-mi devin pustii si reci,
Doar amintiri cu tine ,ma mangai in seara!
Mereu ai spus ca vii,ca nu mai pleci!

Se intuneca in fiinta mea usor.
Leac mi -esti doar tu, sa te am langa mine !
Dar zi de zi ,de tine mi -e mai dor!
Si nu pot sa te uit,sa traiesc fara tine!

Inima mea tie ,iti apartine !
La capatul iubirii tale inca sunt.
Ma rog,te rog sa vii ,caci pentru a fi bine,
Doar unul langa celalalt, pot simti ca exist!

In piept inima- mi bate ,mecanic,ca un ceast!
Dar slabeste precum un orologiu ragusit in noapte!
Am nevoie de tine,ma afli in impas!
Si ma intreb de ce ,suntem asa departe?

Maria Velisco

Inimă de sticlă

Inima-mi de sticlă în cioburi se răsfrâng
Și lacrimile-mi seacă, și viața mi se stingă.
Mi-e dor de-al tău surâs, mi-e dor de vocea-ți caldă,
Destinul te-a furat, luându-și a sa pradă.
În zori eterni apare-mi, cobori din înălțimi,
Nu mă lăsa uitată pe pajistea de spini.
Nu mă lăsa iubite-n pustiul nopții reci
Înnoadă-mi firul vieții și dincolo mă treci.
În depărtare-albastră, noi doi ne contopim,
Ne soarbe universul, iar noi tot ne iubim.
Plutim în veșnicie, picură pacea-n noi,
Albastră e ca cerul și marea curge-n ploi.
Prada se înnapoiază, tu devii același om,
Căldura vocii, surâsul îți revin, prin somn.
Totul prinde viață, lacrima se bucură,
Cioburile-ncet se-adună în aceeași inimă.

Bianca Nicola

uite, am o teorie:
sufletele pereche sunt cele care resimt iubirea la fel
multitudinea de nevoi din copilărie,
emoția – nu,
combinatia de emotii, fiecare in acel gramaj
reteta perfect exacta a acelui tip anume
de chec sau negresa pe care le făcea mama ta și oricate alte tipuri de chec sau negresa ai
manca nici unul nu
are acelasi gust ca Acela
dupa care ai - de la care ai - pentru care ai

si mai interesant
ca doua mame undeva au servit
acelasi chec

fix noua.

Loredana Ursu

TĂCEREA BISTURIU...

Fiecare clipă ce trece,
Mă duce departe,
De tine, de mine,
De noi,
Au murit amintirile,
Speranța e încercată de ploi.
Ploua cu nepăsare,
Cu nepuțință
Și regrete.
Fiecare zi e o ușă,
Zidită în perete.
În curând vor fi doar coridoare,
Și sentimente, călcate în picioare.
Să nu mă strigi,
Când totul va răsună a gol,
Am pierit printre umbre,
La fel ca orice muritor.
Am pierit de neșansă,
De soartă, de dor,
Inimile noastre,
Clopote în noapte,
Parcă bat în gol.

Balada infirmierei

De m-aş fi măritat cu-n mort

Să scap de toată tevatura

Aş fi făcut pasul perfect

Şi-i închideam şi lumii gura !

Că-n loc să fie marea dramă

Când inima i s-a oprit

Am fi dansat o cardiogramă

Electro, disco, sau cum ne-am fi dorit.

Că-l luam şi putred...de bogat

Şi griji nu mai aveam o viaţă,

Scăparam şi de crescute copii

Şi de trezit dis-dimineaţă.

Şi-aş fi scăpat de sforăeli

Ce nu mă lasă să-mi dorm somnul

Când lângă mine-n pat lungit

Tăcut ca mortu'-ar fi stat domnul

De zvârcoleli în miez de noapte

Şi de tras apa de la baie

M-aş fi lipsit. Ca două boabe

Am fi dormit într-o păstale

Nici certuri, zarve sau discuţii

N-aş fi avut, ci doar amor

Să-mi văd în linişte de treburi,

I-aş fi făcut căte-o colivă

Din an în Paşte, creştineşte

Şi -o dată-n an, de Învieră

Mi-ar fi şoptit că mă iubeşte.

Şi ca să-i fiu soție dragă

I-aş fi aprins şi-o lumânare

Să-i mulțumesc cum an de an

Alături mi-e fără suflare.

Şi cum nimic nu mă atinge,

Cum tot ce vreau, eu am cu carul

Că banii lui din testament

Departă mi-au ținut calvarul.

Şi măritându-mă cu dânsul

Eu văduvă-aş fi fost mireasă

Şi-aş fi scăpat de aşteptarea

Să-l ia-ntr-o zi doamna cu coasă,

Că m-ar fi enervat senilul

Aflat în pragul senectuţii

Când plăcuteşti unul de altul

Ne-ar fi deplâns toţi cunoşcuţii.

Dar uite, nu a fost să fie !

Fapt pentru care n-am confort

Visând cum ar fi fost să fie

De m-aş fi măritat cu-n mort !

Irina Balcu

cardiopoem
de când m-am mutat singură, îmi șoptesc mici nimicuri
nici nu mă prea aud
cu urechile astupate de căști,
cum sunt eu de obicei.
sunt foarte atentă la mișcarea buzelor mele
să știu exact ce-mi spun în momentele alea
de cele mai multe ori, este doar shibuja
e pisica mea ce doarme pe o pernă
ăsta e hobby-ul ei preferat între mâncarea de dimineată
și cea de seară
alteleori, însă,
este un te iubesc
adresat nimănui
nici măcar mie
și nici măcar casei.
este foarte eu această secvență șoptită
mereu am iubit mai mult și mai declarativ
atunci când obiectul s-a dovedit că nu există

Moroșanu Andreea

Doar noi

Te simt în fiecare adiere de vânt,
Noi împărțim ruinele aceluași pământ ,
Poate mă înșel, poate-i delir din depărtare
Dar eu știu: te voi găsi în lumea mare!

Cu aceeași privire temeinică-mi vei ieși în cale,
lubirea alergând, timpul mergând agale,
Când secunda blocaram noi în loc
Totul va fi pregătit: Să-nceapă al nostru joc!

Mă voi îneca în marea din ai tăi ochi
Încet vom simți amorul în stropi,
Picături de suflet, picături moralizate
Căci zilele negre atunci vor fi uitate.

Nu va mai exista eu sau tu,
Nici de cum o alta sau altu,
Amorul se naște frenetic în doi
În acel moment, drâguțule, vom exista
Doar Noi.

eu nu te mai iubesc pe tine, femeie
iubesc ambalajele sticlelor de bere
arată mai bine decât tine oricum

eu nu te mai iubesc pe tine, femeie
iubesc să beau bere cu sticla
nu cu paharul
nu aş vrea să mă contaminez cu iubirea buzelor tale din nou

eu nu te mai iubesc pe tine, femeie
nici nu mai ştiu când te-am iubit ultima dată
poate atunci când credeam că îți pot aduce "marea cu sarea"
dar nu am putut
nici nu am încercat să prefac din lacrimile tale o mare
în care să încerc să amintirile cu noi
ar fi fost o idee bună
dar niciodată nu e prea târziu
eventual voi culege și lacrimile copiilor
și lacrimile tale
și voi crea o nouă mare
marea plângerilor

eu nu te mai iubesc pe tine femeie
iubesc silueta sticlei de bere
nu trupul tău grăsuț
nu varicele tale
nu părul tău şaten care odată mă dădea pe spate
acu mă dă pe spate băutura
mă trezesc pe covor cu o pernă sub cap
cu o pătură pe corp
și ştiu că tu ai fost
dar mie nu-mi pasă
puteai să mă ridici
puteai să mă lași dezvelit
oricum ai fi făcut tot nu te-aș fi iubit

eu nu te mai iubesc pe tine, femeie
și poate că nici nu te-am iubit
poate că a fost un joc de-a mama și de-a tata
copiii noștri erau doar păpuși
ușor de manevrat ușor de dus de nas
acum parcă au prins viață și e totul din vina ta
puteai să taci
puteai să vorbești
puteai să pleci naibii din casă
ai ales să stai
să înduri și să speră că iubirea va învia
dar nu
iubirea noastră nu-i un lăsus
e doar un sentiment pe care l-am strivit cu placere sub ochii tăi

eu nu te mai iubesc pe tine, femeie
știi și tu asta
dar încă nu pleci
pentru că știi că mă întorc la tine
după ce iubitele mele mă abandonează ca pe un copil nedorit
eu nu te mai iubesc
tu însă da
dar ai grija
iubirea te va ucide într-o zi
și niciun EKG nu va demonstra că încă ești vie pentru mine

Maria Cernegura

E VREMEA IUBIRII

În grădina Icoanei
doi copaci se iubesc împletindu-și crengile
unul e alb și altul roz
cel roz e copleșit de iubire
întors cu totul spre cel alb care se lasă mai greu
vântul le dă șansa să se mângâie
la fiecare foșnire de crengi
o ploaie de petale se scutură în vânt
purtând spre pământ iubirea lor

verdele crud al ierbii se infioară de petale albe și roz.

Măguranu Mircea

Sclipiți-ar ochii de iubire,
Inima-mi tremură la a ta venire.
Ale noastre buze în ciocnire,
Mi-am găsit a mea menire.

Privindu-te în suflet, ţi-am spus,
Îmi lipsești, în mod nespus.
Am fost departe de al tău trup,
De tine n-am să mă mai rup.

Poate par ușor nebun c-o spun,
Dar ochii tai mă supun.
Să te doresc un veac și jumătate,
Te împlor, nu mă da la o parte.

Ești doar una, și sper că a mea,
Pe nimeni altcineva nu voi mai vrea.
Zeul zeilor nu va mai crea,
O femeie, cum e a mea!

O femeie ca a mea!

Chloé Roman

Eppur si muove

tărâmul pe care îți desfaci atingerile se înalță, se relaxează, asemeni unui burduf, repetat, continuu.
îi identifici un punct sensibil, în spatele gâtului;
suprafața pielii trepidează, își schimbă formă. Însiști să repari cu buze luncioase, atente,
întreaga zonă, de la sănul drept spre sănul stâng, pe deasupra și pe la spate.
creezi un inel de energie în jurul acestui Saturn care îți strigă numele.
ai deplasat universul de la epicentru,
l-ai împins cu marea de dragoste mai aproape de plăcere stelară.
materia corpului formează nuclee de vitalitate.
așteaptă să o stăpânești, să-i fii centru și să o ghidezi cu degetele, ca să-i creezi un bioritm,
are încredere să fii tu Galileo al ei și să-i definești explozia orbitoare, în iubire care se rotește
ca un arc magnetic,
de la vârful buzelor până la pântece.
definește-i granițele corpului, construiește o hartă ale carei coordonate se nasc prin tine.
să-i dăruiești prin dragoste un univers nou, de fiecare dată.
mângâi constelații mulțumite care se sting în ochii ei,
ca să faci loc altora noi.

Petronela Alexa- Prisacaru

Ce-mi pasă

Hai să-mpărtjm, în doi, o ultimă țigară,
Sorbind apoi din cupa cu înpumpatul vin,
Uff, iarna face tumbe! Pe unde îmi ești vară?
O să închid fereastra, că-mi ninge cu venin.

Stai să îmi scot rochița și să îmi pun halatul...
Oh! Vinul crește-n grade, iar vântul bate lin.
Tu te cam strâmbi când vezi că ne-așteaptă patul.
Hai! Du-te! Nu-mi mai pasă! Am să mă culc puțin.

În colțu-n tunecat tronează frigiderul,
E plin de proteine, de dulciuri, sclifoseli.
O să mă îndop bine, ca să nu mai simt gerul.
Tu du-te după muze. De vrei, poți să mă-nșeli.

Ce îmi mai pasă mie?! O să mă dau deosebite.
Nu mai doresc iubirea în rate s-o plătesc,
Când tu visezi într-o naivă botoxate.
Ce pentru silicoane, din conturi îți golesc.

Tu, Făt Frumos din cluburi, îți zic,
mă doare-n pix.
Cândva vei suporta al patimiei revers.
Mă duc să văd Teambilding, la TV, pe Netflix.
Voi am să-nchei cumva...Aaa...
Nu am niciun vers.

Monica Manole

O șoptea, ciugulind-o,
încingându-i algele din oricând...
ciocurile jilave-i musteau
printre anotimpuri,
croind-o în lutul nears,
horindu-i gleznele de apă vie,
dezacordându-i pielea-n care-și faceau loc
urme de mâine, umbre de lupi...
și-atunci,
rupt în cercuri, unul câte unul,
sânii-i se ancorau, stâruiori,
pe umerii din care,
goale,
curbele cernelei curgeau
lumina.

Bogdana Baciu

Mi-ai apărut în vis

Azi-noapte te-am văzut în vis –
Erai frumoasă și vivace,
Cum în vechi poze arătai,
Lumină blândă împrăștiai,
Fiind al vieții mele far.

O ancoră erai, mămica mea,
Neștiind să-not, de tine mă prindeam
Și mă duceai cu bine pân' la mal,
Călăuzindu-mi ale vieții valuri.

Când erai Tânără și în putere,
Nicicând nu am gândit că răul,
Vidclean, o să mi te fure pân' ce-ți spun,
Mămica mea iubită: „iartă!».

Și nici acum nu pot a crede, mama mea,
Că am uitat de ziua morții tale,

Talazurile greutății din ocean,
Nemulțumite, teamă au sădit
În sufletu-mi netrebnic, obidit...

Aseară-n vis mi-ai apărut
Și mi-ai dat sfat și bani și clipe,
Tâvi de-argint ai împachetat,
Cadou cerului să duci, prinos de mulțumire.

Apoi, durerile-au apărut,
Cu fața la perete te-ai întors
Și-n vis, cuvinte tu mi-ai spus,
Dar m-am trezit și ele în ocean s-au dus...

Acum, că este ziua ta,
Zi sfântă de 8 Martie,
Iubita mea mămică,
Ce odihnești în veci în Rai,
Mă ocrotește și mă iartă!
Și spune-mi că-ntre îngeri stai.

Mariana Codrean

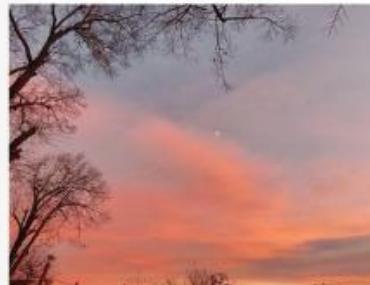
UMBRA INIMII

Ti-am pus inima în palme
și te-am întrebăt: Ce simți?
Tu ai spus că vezi un înger,
Vezi un înger tremurând.
Cum se joacă cu a lui umbră,
ascunzând-o sub pământ.
Ti-am pus inima în palme
și te-am întrebăt: Ce simți?
M-ai privit cu atâta teamă, tremurând.
Mi-ai dat inimă înapoi,
sfărâmată în mil de pietre
și am înțeles atunci...
Nu tăcerea ne desparte, cuvintele ne ucid.
Ti-am pus inima în palme
și te-am întrebăt: Ce simți?
M-ai privit cu atâta teamă, tremurând.
Pleoapele se închid, rând pe rând.
Tu taci, privind în palme din lacrimi cum cresc nuferi,
nimeni nu știe cât de mult tu suferi.

Prepelejă Georgiană

„Orbita”

trei luni au răsărît pe cer
iar tu te-ai scufundat în ploaie
(și eu am sărutat-o)
îmi dezbraci tot corpul în săruturi
și te implor să nu mă lași niciodată
tună și fulgeră la o răsuflare distanță
și-mi sugrumi cuvintele într-un sfârșit de paragraf.
noaptea se înecă în parfum
iar când totul se prelungeste
suspendat pe retină
îți cuprind degetul mic și
nu ne mai este frică de noi;
pe un balansoar în calea lactee
ți-am turnat fluturii mei din stomac în pahar
ca să am curaj să te scoț la dans
să-ți aud bătăile de inimă
cum îmi înfloresc în tâmpale
un adagio în jurul taliei tale
mâinile mele pe dupa gâtul tău
îți desenează înimi pe ceafă
în timp ce eu îți fac
flori de nu-mă-uită
din irișii tăi.
am înțeles că tu ai știut de atunci
toate cuvintele care nu s-au scris
pe buzele mele vreodată
pentru că tu le aveai deja
în palme
îți fredonau și povestea
cum eu îți-am fost gând
și tu vocea mea
în andromeda.
eu întruchipam o anemonă
iar tu ma îmbătai cu flori de cireș
și totul s-a stins tăcut
în scoică s-a deschis
un univers mai potrivit
plin de dragoste în formă de lotuși.

Ionela Diaconu

Ce-ar fi viața fără tine?
Ce-ar fi Luna fără Soare?
Ar rămâne doar pustiul
Plin de semne de-nțrebare

N-aș avea nici bucurie
Nici durere - de n-ai fi
Aș avea doar amortirea
Dorului de veșnicii

Și mi-ar fi viața pustie,
Deși plină - fără tine
Și n-aș mai putea vreodată
Să mă regăsesc pe mine

Fiindcă tu-mi ești profunzimea
Gândului nicicând rostit
Locuiești la mine-n suflet
În adâncuri oglindit

Ești dulceață, gingășie
Amintire de demult,

Glasul inimii, pe care
Vreau să-nvăț să mi-l ascult

Tu mi-ești vis și realitate

Te aștept de veșnicii

Și o clipă doar - cu tine

Mi-ar ajunge a trăi

Îmi ești viață și-mplinire

Bucurie de nespus

Întrupare-a căutării

Dorului de la apus

Și iubirea-mi fără margini

Mișcă zări de necuprins

Și ajunge pan' la tine

Ca un foc mereu aprins

Flaviu Mihali

Tu ai ales

Tu ai ales să nu trăiești

În paradisul nu știi cui,

Ci ți-ai dorit să mă privești

Cu ochii tăi – minuni căprui,

Să vezi cum sunt, să văd cum ești,

Că alta ca și tine nu-i

Și ca-n povești să mă-mplinești,

Iubirea-n fapte să mi-o spui...

Dan Elena

Cardiograma iubirii

Cardiograma iubirii mele
A început în copilărie
Și oscila între o iubire pură
Și alta perfectă
Pentru părinți și frați.
În adolescentă,
Iubirea pentru familie
A scăzut puțin
Făcând loc iubirii
Pentru prieteni.
Apoi, a apărut marea,
Înfocata iubire pentru el
Nimic nu mai conta...
Azi eram pe culme
Mâine căzută la pământ...
În cele din urmă,
Au apărut pe nesimțite
Roadele iubirii adevărate,
Dragii mei copii
Petale roșii intace.
Și de atunci inima
Pulsează în iubirea
Singura sinceră
Și interminabilă.

Laura Dinca

În locul tău n-am ce să pun,
La fel de-adânc, la fel de bun,
Am vrut să te înlocuiesc,
Am vrut să nu te mai iubesc.

Te cauă incă-n aşteptare,
Și-o veşnică sincronizare,
Mă stăpânește visceral,
Cu amintiri din ideal.

Ai fost măsura-n viața mea
Rămâne-n mine urma ta
Și umbra sufletului tău,
Ca o rezervă, un alt eu.

În mine te-ai făcut calibrul
La dragoste și echilibru,
La tot ce-a devenit perfect
Din ce-am crezut cândva defect.

Nimic să-așez în locul tău,
Nu am găsit, iubitul meu!
Să pot să supraviețuiesc
De nu, cred că o să mă tărâsc.

Și voi rămâne dislocată,
Pe jumătate mutilată,
Îmi cauă inima-n zadar,
Căci tu i te-ai făcut hotar.

Larisa Bănuță

Ce faci cu toată suferința?

Pleci la drum, nu mai aștepți nimic.

Te duci în toate colțurile lumii,

Te plimbi în toate colțurile mintii.

Te pierzi până găsești o inima,

chiar dacă e de piatră.

Ce ușurare să o simți pentru prima dată.

Curios,

...nu bate.

Îl simți găurile,

Imperfecțiunile îți măngâie mâna și față.

Ai o inima,

Ține-o în siguranță!

Alex Leonida

între noi doi
există un spațiu cuantic
ca atunci când îmi
faci cu mâna
la culoarea verde
a semaforului

degetele împreunate într-un
zoom out
ne apropie și
ne micșorează obrajii
de o parte și de alta

rămânem doi pixeli
în imponderabilitate
pe ecranul stins,

privirile tale
se lovesc de orbitele rotunde
ca o gaură neagră
lumina orbește până și timpul
într-o descoperire Nobel.

ciocnirea dintre mine și tine
momentul scurt al întâlnirii,
dispărut sub o atingere

suntem foarte mici,
mai mici decât orice urmă de egoism

ne separăm într-un zoom in

Copyright: Poza de George David pentru melodia "Labirint" de Om la lună

Ioana Zamfir

Mereu

" Ești și zi și râs și plâns,

Ești un dor nebun fără cusur
Ești de-o mie de ori da și încă unul,
Ești tot ce-mi dorești.

Nu mă satur, de tine, de noi, de mine,
Nu mă satur să te respir, să te privesc, să te iubesc
Ești pretext de îndrăgosteală, de-un pahar timid de vin
Un pretext prin care noi, doi străini, necunoscuți putem face suflete pereche
Aburii alcoolului să nu ne încețoșeze mintea, să ne ademenească,
Să avem o fărâmă de nesăbuință, să ne dorim atunci, acum, mereu.

Ești și zi și râs și plâns,
Ești un dor nebun fără cusur
Ești de-o mie de ori da și încă unul,
Ești tot ce-mi dorești.

Ochii tăi îmi sunt scăpare din cotidian și nemurire,
Miroslul tău, dulceag, ușor cărunt, de lemn crud, de salcâm și tinerețe
Cuvintele ce-ți curg pe limbă, plin de patos și tandrețe
Mâini scăpate copilăresc, pe un corp omenesc, timid și totuși extaziat,
Mă fac să cred, că mi-am găsit un loc în viață, aici în lume, pe strada poeților și în lumea
măreților.

Ești și zi și râs și plâns,
Ești un dor nebun fără cusur
Ești de-o mie de ori da și încă unul,
Ești tot ce-mi dorești.

Îmi ești trăire și visare, impuls în dragoste și-n viață,
Ai glasul copilăriei mele, ești dulceață de zmeură,
Ești soare și lumină, ești floare de piersic înflorită
Ești ulița de acasă, ești mâncarea caldă a bunicii,
Ești, ești povestea mea de noapte bună, ești frunza de castan ce-mi ținea umbră mereu
Ești călăuză în drumul meu
Ești parte din mine, mereu!"

Denisa Găinușe

Mi-e dor

Mi-e dor de vremea când vorbeam,
De noptile târzii,
De chipul și zâmbetul tău..
De suvițele ce-ți mascau ochii.

Mi-e dor să ne vedem întâmplător,
Prin locuri ce înainte,
Erau doar încăperi ori peisaje
Nesemnificate..

Mi-e dor de cât de mult mă tachinai,
De inteligența atrăgătoare,
De conversațiile fără sens,
Despre Lună, Pământ și Soare

Mi-e dor să îți pun întrebări,
De răspunsuri neașteptate,
De sentimentele ce îți le perturam,
De toate momentele uitate

Probabil o să-mi fie veșnic dor
De prima mea iubire,
Dar astă cu timpul va rămâne
O simplă amintire.

Si poate că n-a fost reciproc,
Dar am știut că te iubesc
Mă priveai și simteam
Cum trăiesc și tot trăiesc..

Iar dacă așa a fost scris,
O să îmbrățișez destinul,
Tu fericit cu ea..
Eu singură ignorând veninul.

Lau Tatar

Poate...

Ți-am pregătit o cafea

În clipa în care

Soarele mijea la orizont,

neagră ca noaptea ce s-a dus,

fierbințe ca ultima-ți sărutare.

Din suflet

s-au desprins cuburi,

le-am lăsat să cadă

în adâncul inimii,

să-ți îndulcească dimineața.

Nu știu dacă

rețeta merită brevetată,

nu am reușit să descos,

nici Regina Nopții, prinșă în părul tău lung,

nici zâmbetul de la colțul gurii ...

Așa că,

voi relua fiecare pas,

căutând mirodenii noi,

frunze de fericire

descântate de greieri,

flori de Nu-mă-uita

desprinse din infinitul cerului.

Poate, într-o zi,

voi înțelege

urzeala de sentimente care te înconjoară

și voi descifra

cuvintele încrucișate ale atomilor tăi.

Poate...

Abdul-Cair Latip

atât de simplu venim pe lume

Inimile noastre

Par tăieturi subtile

Din întunericul care nu-mi dă pace

Plouă

În trupul meu

Se aude din culise

O nouă dramă

Suntem figuranți

De frică ne-am reluat locul

Eu în carte

Aveam doar o zi să sfârșesc

Borne kilometrice se ridică din pământ

Dumnezeu aruncă banul Său.

Să ne luăm în brațe

Viața

Desi savoarea lacrimilor îmi face ziua

Apostazie

Apasă-mi buzele cu amalgamul de trăiri
Căci vreau să simt fiori, atingeri, rătăciri
Nu-mi mai ajung dulci convorbirii
M-au sastisit doar palide-amagiri
Acum eu caut clipa miraculoasă simțirii

Admirandu-lă trupul ravasant
Voi descifra al nostru alfabet expozițant
Să în fiecare dezilnăuire,
Aprige sărutările fără tâmăduire,
Te voi adora dincolo de închînuire

Când printre suspine îți voi căuta numele cu predilecție
Ne va veghea doar Eros, cel proclamat drept dialect
Iar când te coplescăte al universului concept
Cuprinde-mă fierbinți, cu patos, la piept
Eu voi rătăci pierdută pe ritmuri de sonet
Strângându-te etern de mână în al vieții banchet

În emergenția scânteilor spirituale,
Definivând trăirile intertextuale,
Aș zdobi cu gândul celății de rajune
Ce mi s-ar închină din ale sufletului tribune
Doctrinile vor cerși amară redemptiune,
Escatologia primara va aboli prin ficțiune
Al cărei dinjor voi fi cu devotiuțe
Spune-mi, ai domni cu mine peste această fuziune?

Astfel, născut din dragoste profană,
Să-nveșmăntă în claustranta meteahnă,
Conceput în gând volatil,
Cauterizat în mediu ostil,
Catharsisul să manifestă febril

Însă captiv într-o atonie spirituală
Procreata de teamă ancestrală
Desfrul profan ai inimii poetică
Rămâne voalat de gânduri apologetice

Dragostea mi-a fost și tartar și lăcaș,
Biserică a unui dor patimăș,
Un demon ce pe biblia săngerie
Zugrăvește o ultimă epifanie

Așa că lasă-mă să-i beau otrava ancestrală
Apoi toarn-o peste mine drept pedeapsă carnala
S-o simt cum umple vidul dintr-o inimă de cemeală
Dă-mi rodul originar să-i mușc avid păcatul

Elena Negriă

Și astfel gravează-mi pecetea și recită-mi epitaful

Te-ai înălța vreodată din abis
Depășindu-ți autointitulata condiție de proscris
Sau te-ai complac în agonie
Îmbătat de blestemul antichristului în reverie?
Inima mi-ar creionă un miraj feeric
Eros s-ar preschimba în Thanatos pe generic
Egloga s-ar metamorfoza în elegie
Iar visul s-ar intitula: apostazie

Antohi Andreea

Ne vedem la QRS

de Antohi Andreea

Ritmul sinusal vibrează acerb de fiecare dată când îți rostesc numele în gând,
celulă cu celulă apropie nodurile ce îmi limitează inima.

Precum o hipoxie adolescentină, precum un fruct necopt,

îmi muști din cord și nu-mi dai pace, iar
cele 32 de sentințe caustice,
mă întâmpină pe rând cu banalitate.

Discuția noastră reprezintă un demers electricizant
ce atribuie aripi și corzi de vioara pustiului tetracameral.
Locuiește-l alături de mine, înlocuiește o parte din tine.

Nu aş vrea să văd pe chipul tău expresiile iubirii mele,
descrise deja atât cu precizie de electrocardiogramă.
Iartă-mă și ia-mă de mâna cu care îți atribui luna,
confortul familiarității și teama de a mă abandona acestuia:
un set de cești, un ceas,
două perechi de cearcăne ce se privesc întâmplător,

o cană cu cafea lângă o carte doar pe jumătate citită.

Gânduri îmi inundă artera aortă monocarpă,
jucându-se cu tendoanele inimii mele de parcă sunt corzi de harpă.
Încercând să-ți scriu numele,
drepte frânte, etape,
mă înteapă în inimă și-n gât sistematic: aproape, aproape...

Andrei Ungureanu

Noi nu putem iubi oameni

Noi nu putem iubi oameni,

Oameni vii, din carne și sânge

Oameni care astăzi sunt frumoși și blânci iar mâine vin de la muncă privind în gol

Oameni care astăzi miros a dragoste și mâine a moarte.

Putem iubi doar părțile din ei

Bucăți

Felul în care ochii aceia ne priveau într-o dimineață,

Zâmbetul care, demult, îi-a rănit inima,

Clipele acelea scurte și rare în care priveați și credeați că vedeați aceleași lucruri.

Din toate părțile astea ne căzîm să facem un om

Le agățăm cât putem de bine pe un schelet

Le legăm cu sfoara pe care o numim dragoste

Punem beteli-iluzii pe deasupra

Ne străduim să ne facem un manechin coerent, convingător.

Câtă vreme ațele țin și beteala nu cade se cheamă că iubim.

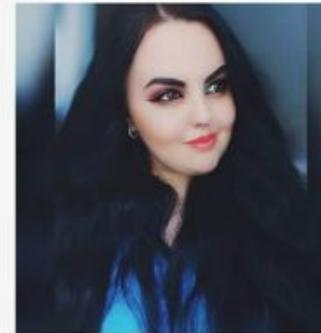
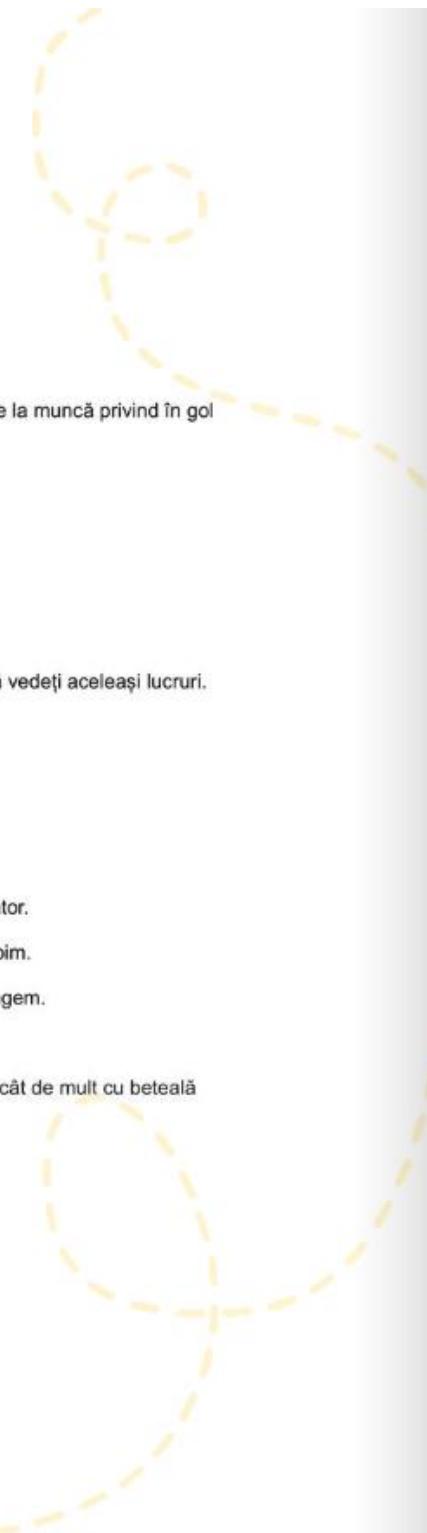
Iar când se duc și scheletul rămâne gol ne întristăm, plângem.

Am fost mintiți. Am fost furați.

Soluții? Dacă ne dorim mult să fim iubiți: să ne acoperim cât de mult cu beteală

Și să ne legăm strâns sufletele.

Dacă nu? Să rămânem oase goale și reci.

Ruica Valentina

Poemul XXIV

Iubiri ce-au devenit cenușă,
din umbra amintirii reci,
ne bat din când în când la ușă-
mahmure, de pe trei poteci.

Și urlatul lor plin de groază
întoarnă spaimă și regrete
în sufletul ce refulează,
stors de puteri - ca un burete.

Am amuțit în lipsă ta,
și noaptea-i lungă cât un an...
Cu tine viața-i mult prea grea;
cu atât mai grea când nu te am...

Căci mult prea scurtă e iubirea-
cu ale sale vrejuri crude,
și infinită-i despărțirea,
pe perne moi, de lacrimi, ude.

Mă-ntreb, iubirile când mor,
unde ajung? Oare să fie
vreun cimitir ce-ngrăpă dor?!
Dar cine-mi poate spune mie...

Pe muchia speranței stau,
și nici nu plec, nici nu mi-e bine;
nu prea mai stiu nici eu ce vreau...
Ce bine-ar fi de-ai fi cu mine!

Raluca Senciuc

Eu sunt lună
Tu îmi ești soare
Chiar dacă ne aflăm
La mii de mile depărtare
Unul fără altul, nu am exista.

Chiar dacă pare greu
Ne învățim împreună
În aceeași galaxie
Si chiar dacă pe drum
Mai întâlnim stele căzătoare
Eu îți rămân lună
Iar tu mie soare.

Andra Vultur

Dacă vei veni...

Stau în fața lumânării și mă-ntreb
Dacă vei veni.
Stau cu frica-n săn și te privesc
În mod subit.

Mă rog azi, o fac și mâine
Dar nu apari.
Visez ai tăi ochi căprui
Și cearta cea dintâi.

Îți simt mirosul de cafea stătută
Și mângâierea ta plăpândă.
Privesc marea-n care ne scăldam

Amarul de odinioară.

În fața lumânării plâng și-asculț
„Hazard” la nesfârșit și pe repeat.
Nu ești aici și nici dincolo
Te-aștept de mult, necontenit.

Se-aud copii în depărtare
Se-aude vocea ta-n ecou.
Îți jur credință, căci nu pot mai mult
Te rog să vîi, să vîi să-ți cânt.

Vorbesc cu Dumnezeu
Adesea despre tine.
Vorbesc de șoapte, taine și cuvinte.
Vorbesc și singură, căci altfel nu se poate
Îți jur iubire, și asta-ntâi de toate.

Sorin Enache

Pe linia de plutire

Iubirea vine-n-tro formă, ca o linie deformă
Te ridică, apoi te lasă, plutitor fără de masă.
Ca o forță istovitoare, te ridică valul mare,
Valul ce cu-ale lui unde, te rostogolește oriunde.

Plină ochi de empatie, și de teamă, de furie
Pune oamenii-n-tro ramă, de electrocardiogramă,
Unde ieșe fericirea, și se arată menirea,
Unor sentimente pure, cu impulsuri de renume.

Simțitorii acestor valuri - primitorii unor daruri,
Daruri ce-s tot mai alese, și mai des neînțelese,
Au puterea cea mai mare, de a le da un scop care
Îi va-mbogăți etern.

Iulian Niculae

Luna e moartă, iar voi priviți un fals
Ploua în vis, ploua în șoapte,
Ploua ca-n nins, ploua-ntr-o parte.
Ploua în umbra lunii sparte,
Ploua frumos în acea noapte.

Ploua în visul meu nătâng,
Ploua, îmi aminteam plângând;
Ploua-n raza de soare ce mi-a furat-
Luna de pe cer cu părul ei mat.

Ploua în stele, în ochii mari,
Pe fructele pomilor amari.
Ploua în leacul cel avea,
Frumoasa muză-n seara aceea.

Ploua-n păcat, ploua încet,
Că n-am știut cum să încep.
Ploua în visul meu nătâng,
O atingeam pe umărul stâng.

-
Ploua cu vânt puternic ce sufla,
O filă, tare, în amintirea mea.
Ploua în baschetii ei vAns,
Ploua și o scoteam la dans.

Ploua pe solul bătătorit,
De pași dansului timid.

Ploua timid cu picuri 'șori,
Ne-noronam cu norișori.

Ploua în baschetii ei vAns,
Ploua fin în acest vals...
Era dansul ploii mici,
Ploua-n lumini de licurici.

Ploua din cerul cel vedeam,
Privind cuminte de la geam.
Ploua și-abia acum vedeam,
Dansa cu soarele când eu plecam.

-
Ploua pe obrazul meu ce nu știa,
Că muza nu era a mea.
Ploua haotic cu nervi mari,
Ploua-n bălțile în care sari.

Ploua pe frunze și petale,
În roua ce o beam agale.
O beam în setea ce simteam,
Mă supăram și răzbunam.

Ploua în rima ce o scriam,
Ploua pe pagini, căci plângeam.
Că răzbunarea ce-am făcut,
A lăsat un cântec mut.

Ploua acum că regretam,
Ploua pe pagini, căci plângeam.
Ploua cu fulgere să-ntorc,

Dar ploaia nu se ridică-n loc.

Ploua pe obrazul ei palid,
Ploua și aș fi vrut s-aprind;
Un zâmbet ce-mi stătea în gând...
Zâmbeam, ca nebunul, spre mormânt.

—
Ploua în lumina xenoanelor.
Ploua în traficul semafoarelor,
Și-n pixelii electrocardiogramei,
Luna zăcea în spitalul din zona Tei.

Ploua urât, vedeam pe geamul spitalului.
Ploua în noapte și nu era vîna soarelui.
Ploua prin geana mea rară.
Ploua tare, alte flori ca ea să apară.

Ploua, dar ploaia nu știa,
Că renașterea nu se putea,
Și că atunci când pe astfalt zgomotea-
Ținea mâna la gură, lunii, când îmi striga.

Luna striga să mă trezesc,
Din roua baută în exces,
Iar de atunci, privim pe cer,
O luna falsă, vă spun sincer.

Copyright: sursa necunoscută

Teodora Andreșan

și dacă ochii tăi n-ar fi decât o gaură neagră,
o oglindă cuantică a universului
atunci aș merge până la capăt
pe margine să mă destrâm la infinit
în nebula absolutului destin
și atunci voi merge dincolo de el,
să-mi vârs din vene sincer praf de stele
peste tine dragule...
peste tine viață
peste tine febrilă existență
și să atârn de parabola unui timp lacrimi de comete mute
și să îmbâtrânesc peste frânturi de tine
ființă adeverată,
suflet ireal...
iar tu să ai răbdare,
să nu pleci dincolo de nevăzut
căci Soarele meu se va întâlni cu Luna ta
și din noi va fi lumină.

Roxana Bica-Pop

Nicoleta Tudor

Motto:
hai inimă să așteptăm mareea
să-ndepărțăm furtuna și apoi
să înnoptăm din nou în Galileea
ce-și plouă răstignirile în noi

În derivă

plutesc fără cârmaci pe mările damnate
memoria m-apasă ca o ghilotină,
călăul născocește sentințe eronate
lăsându-le-n derivă prin vara clandestină.

aștept să mă inunde un amplu val de fard,
s-acopere din umbre, s-alunge din himere,
să steargă tatuaje ascunse-n endocard
dar mă scufundă-n taină corăbii efemere.

mai lasă-mi te rog pe punte un acord
să mă-nvelească noaptea, în surdină,
sub vântul nemilos ce suflă în tribord
prin toamna melomană care stă să vină...

SUS ȘI JOS, IUBIREA MEA MĂ JOACĂ

În ochii tăi albaștri,
Văd cer brăzdat de stele
Ele murmură discret,
Simt că mă uit spre ele.
Sufletul îmi răde și mă las dusă un ceas,
Inima îmi danseză al iubirii vals.

Te strâng la piept cu sete, îți beau nectarul crud
Îți gust pielea fierbințe, cu seva eu mă ud.
Explozie de simțuri, mă gădilă un vis,
Sus și jos, jos și sus, totul e permis!

Impulsuri de lumină și curent mă încearcă,
Sus și jos, jos și sus, iubirea mă joacă!

Te îmbrățișez cu milă și îți împărtășesc durerea,
Simt cum peste a mea flință, s-a lăsat tăcerea.
Îți șterg chipul de lacrimi și îți măngâi ochiul trist.
Sus și jos, jos și sus, dar simt că te-ai închis.

Tu mă respingi cu mintea, și mă ignori râzând,
Iar inima din mine se preface în scrum arzând
Sus, și jos, jos și sus, iubirea mea mă joacă
Sus în cer, iubirea mă dezleagă.

Copyright: Codrin Anton

Ioan Caulea

m-ai durut când ai apărut în cădereea mea

eram aproape de a cuceri adâncimile barbariei sentimentale

mi-ai extirpat trecutul cavernos

cu forcepsul privirii tale în oglinda spartă a destinului

cel mai reușit avort

o entitate s-ar fi născut fără sens

o existență de mercur într-un termometru al neantului

m-ai durut, dar suferința dulce a nefacerii

mi-a anesteziat frica de revoltă

am învățat să zbor cu primele tale intenții

de a recupera aripile care erau pe cale să se atrofieze

un simplu gând de-al tău transmis subliminal în metavers

a făcut eterul să mă cheme în vibrațiile sale

dacă nu zâmbeai în cuvintele lăsate pe așternutul fantasmagoric.

rândurile armatei de mercenari lipsiți de curajul de a spune haosului pe nume

s-ar fi îngroșat cu un nou rebel în căutare de cauza sui

în plin război cu neantul

m-ai durut când mi-ai umplut ochii cu lumina din afara peșterii

ai oprit piatra rostogolită a neliniștii mele pe înălțimile pasiunii pentru extaz

cicatricile refuzului de a călători spre echilibru

se mai văd dincolo de tatuajele exorcizante

săpate în stânca incertitudinii -

tăcere a universului la urletul interogativ al sisificului far niente

m-ai durut când m-ai scos din închisoarea condamnaților la incertitudine

plătind cu îmbrățișările curajoase ale cardiogramei tale

cauțiunea pedepsei cu care aritmia m-a condamnat

pentru infracțiunea de catalepsie emotională

m-ai durut când ai început să vibrezi tahicardic

tu, cord secund

atașat unui trup ce făcuse pact cu fatalitatea

(rien ne va plus, le jeux sont faits -

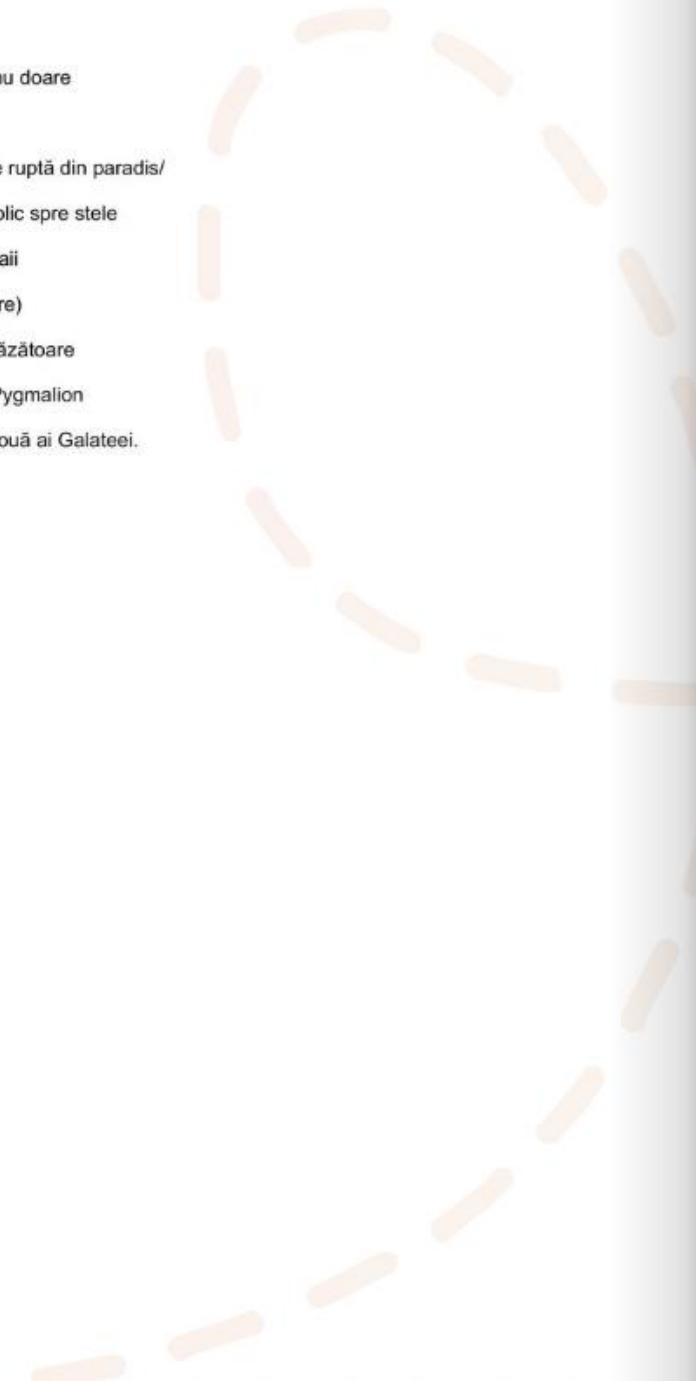
totul scris pe o frunte ce a uitat să se mai încrețească)

insinuare taumaturgică pe sensul interzis

al unui declin anunțat

fără cronică.

m-ai durut chiar dacă înima nu doare
ea doar bate...
ea bate la ore târziu/ o bătaie ruptă din paradis/
anunțând flăcări înălțate sistolic spre stele
(cele verzi s-au contopit cu caii
de pe pereții grafitați cu umbre)
mai degrabă căzute decât căzătoare
căzute patetic în fildeșul lui Pygmalion
pulsând sclipitor în ochii de rouă ai Galateeii.

Soponaru Elvira

Dragobeată

Inimioară, știu...

Ești atât de bolnavă că și aparatelor plâng!

E otrăvit oxigenul, e amară dulceața ...

Mor unicornii, îngerii aripile-și frâng

Că vine apusul și acuș e gata și viața ...

Până și Azrael îți e prieten și vrea să ajute

Implorând o nouă sansă, puțină iertare.

Până și mama heruvimilor vine să te sărute

Căci durerea ta întunecă multe hotare.

Un prinț de-am găsi, un broscoi fermecat

Să te aducă la viață cu al lui sărutat,

Să te poarte în gânduri, să-i fii de neuitat.

O, dacă ar fi mai ușor de trăit fără păcat!

Atâtea lacrimi curg prin spitale, cimitire

Și toate sunt atât de grele! Ca plumbul!

Dragă mea, o ultimă bătăie, o zvăcire
Așa strivă... nu potem face cu schimbul

Cine n-ar vrea să fie fericit? Să fie adorat!
Dar în urmă vîlji doar ploaș și e înnoimat
Să să zâmbim, măcar puțin... de mult am uitat.
Voi râde în curând, de Dumnezeu îmbrățișat!

Carnivori de dragoste

Suntem niște lupi carnivori
Carnivori de dragoste
Urlăm la lună
Mărturisindu-ne dragostea .
În timpul zilei stăm în haită
Fioroși și străini de noi însine
Dar noaptea, lupii din noi
Se devorează unul pe altul.
Dă-mi trupul tău la schimb
Să eu îți dau amorul meu lunatic !
Înfige-ți colții în mine
Să mă sfâșie dragostea!

